

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรองทอง จันแยม. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนและสื่อบุคคลกับการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- จินตนา ไบกาชุยี่. การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุริยาสาส์น , 2534.
- จิรวรรณ กมลรัตน์โยธิน. การวิเคราะห์เนื้อหาและความหมายของรายการสารคดีสิ่งแวดล้อมทางโทรทัศน์ (2531-2534). วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ดวงรัตน์ กมโลบล. การศึกษาลักษณะการสร้างอารมณ์โดยสังคมในการ์ตูนญี่ปุ่นทางโทรทัศน์ชุด “โดเรมอน”. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- นรา. แผ่นฟิล์มและวิดีโอ. ผู้จัดการรายวัน (6 ตุลาคม 2538) : 10-12.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์, จันทรมาศ ชื่นบุญ และอรทัย ชื่นมนุษย์. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2515.
- นารากร ตียายน. การวิเคราะห์เนื้อหารายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- นิพนธ์ คุณารักษ์. การศึกษาสถานภาพ ปัญหาอุปสรรค และความเป็นไปได้ของการผลิตรายการ ภาพยนตร์การ์ตูนทางโทรทัศน์ของผู้ผลิตในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- นิมิตร วัฒนาวารินทร์. อินเตอรวิว. คู่แข่ง ปีที่ 14 (เมษายน 2537) : 14-17.
- พรชัย เชาวเดช. การวิเคราะห์เนื้อหาด้านจริยธรรมของภาพยนตร์การ์ตูนสำหรับเด็กที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

- พรพนิต พวงภิญโญ. บทบาทของการ์ตูนเรื่องที่แปลจากภาษาญี่ปุ่นต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- เพิ่มพล โพธิ์เพิ่มใหม่. ผู้สังเกตการณ์. ผู้จัดการรายวัน (5 ตุลาคม 2537) : 29-30.
- มาณิษา พิศาลบุตร. การสื่อความหมายในนิตรสารการ์ตูนชายหัวเราะฉบับกระเป่า. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- เมญาพิมพ์ สมประสงค์. ความคิดเห็นของผู้รับสารที่มีต่อแนวคิดเรื่อง “ความเป็นไทย” ในภาพยนตร์โฆษณาที่เน้นความเป็นไทยจากสื่อโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- รัชณี ศิริชัยเอกวัฒน์. จริยธรรมที่เด็กได้รับจากหนังสือเรียนภาษาไทยและหนังสือการ์ตูน : กรณีศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสมฤดีสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- วศิน อินทสระ. จริยธรรมกับบุคคล. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช , 2534.
- วันดี พรปฎิมากร. การไหลของภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- วินัย พัฒนรัฐ. แบบเรียนมาตรฐาน กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ : ประสานมิตร, 2533.
- วุฒิชัย จำรงค์. แนวคิดเรื่องพฤติกรรมองค์กร. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น , 2523.
- ศิริชัย ศิริกายะ และ กาญจนา แก้วเทพ. ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ , 2531.
- สมคิด ปลอดปร่อง. คุณค่าการศึกษาของภาพยนตร์การ์ตูนที่ฉายทางโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สมบุรณ์ ศาลยาชีวิน, รัชณี ตีชัยพันธ์ และ ชัยนาถ นาคบุปผา. รายงานวิจัยเรื่องพัฒนาการการใช้เหตุผลทางจริยธรรม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- สุโขทัยธรรมธิดา, มหาวิทยาลัย. สาขาวิชานิติศาสตร์. การผลิตภาพยนตร์ชั้นสูง หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิดา, 2532.

- สุโขทัยธรรมิกราช, มหาวิทยาลัย. สาขาวิชานิเทศศาสตร์. การจัดรายการวิทยุโทรทัศน์. หน่วยที่ 11-15. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช, 2533.
- สุโขทัยธรรมิกราช, มหาวิทยาลัย. สาขาวิชานิเทศศาสตร์. เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและทฤษฎีการสื่อสาร. หน่วยที่1-15. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช, 2538.
- อจิระประภา. เรื่องแปล. คู่แข่ง ปีที่ 14 (กันยายน 2537) : 65-67.
- อรพิมท์ ศักดิ์เยี่ยม. การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่เด็กได้รับจากการชมรายการโทรทัศน์สำหรับเด็ก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

ภาษาอังกฤษ

- Cooper, Dona. Writing Great Screenplays for Film and TV. USA : Library of Congress Cataloging, 1994.
- Dorr, Aimee et al. Age and Content Influences on Children's Perception of the Realism of Television Families. Journal of Broadcasting & Electric Media 34 [Fall 1990] . 63-95.
- Flavall H., John et al. Do Young Children Think of Television Images as Pictures or Real Object?. Journal of Broadcasting & Electric Media 34 [Fall 1990]. 112-126.
- Osgood, Charles. Theory of Human Communication. 2nd Ed. California: Wadworth, 1992.
- Smoodin, Eric. Animating Culture. Hollywood Cartoons from the South Era. NJ USA: Rutgers University, 1993.
- Taylor, Anita, Arthur, C., Meyer, Teresa Rosegrant, and Thomas Samples. Communicating. 6th Ed. USA. : Prentice Hall, 1992.
- The Walt Disney Company. The Disney Poster. Singapore: 1993.
- Willis, Edgar, E., and D' Arienzo. Writing Scripts for Television, Radio and Film. 3 rd Ed. USA : Library of Congress Cataloging, 1993.

ภาคผนวก

เรื่องย่อ สโนว์ไวท์ กับคนแคระทั้งเจ็ด
[Snow White and Seven Dwarfs]

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหญิงงามผู้หนึ่งนามสโนว์ไวท์อาศัยอยู่กับราชินีแม่เลี้ยงใจร้าย ที่กลัวว่าลูกเลี้ยงของตนจะสวยกว่า จึงให้สโนว์ไวท์ใส่เสื้อผ้าขาดๆ เก่าๆ และให้ทำหน้าที่เป็นเด็กรับใช้ ตราบใดที่กระแจะพิเศษของราชินียังตอบว่า ผู้ที่งามเลิศในบัลลังก์คือองค์ราชินี ตราบนั้น สโนว์ไวท์จะรอดพ้นจากการปองร้ายของเธอ

วันหนึ่งขณะสโนว์ไวท์กำลังร้องเพลงอยู่ริมบ่อน้ำ เจ้าชายขี่ม้าผ่านมาจึงเข้ามาร้องเพลงประสานเสียงด้วย ทั้งคู่ฝากรักกัน ภายใต้อายตาทิไม่พอใจของราชินีซึ่งแอบมองอยู่

วันหนึ่ง เมื่อกระแจะพิเศษบอกว่า หญิงที่งามที่สุด คือ สโนว์ไวท์ ไม่ใช่ราชินีอีกต่อไป ราชินีโกรธและอิจฉาริษยาสโนว์ไวท์มาก จนถึงกับสั่งให้ทหารพรานพาสโนว์ไวท์ไปเที่ยวและลอบฆ่าในป่า พร้อมทั้งเอาหัวใจเธอใส่กล่องมาเป็นหลักฐาน

ทหารพรานพาสโนว์ไวท์ไปในป่า สโนว์ไวท์พบลูกนกหลงทางจึงช่วยปลอบใจและช่วยหาพ่อแม่ให้ ทหารพรานมีความสงสารไม่อาจตัดใจลงมือฆ่าเธอได้ จึงขอให้สโนว์ไวท์อภัยให้เขาที่คิดทำร้ายเธอ และบอกให้เธอรีบหนีไปเพราะราชินีจะตามฆ่าเธออย่างแน่นอน

สโนว์ไวท์จึงหนีเข้าไปในป่าลึกอย่างหวาดกลัว เธอล้มลงสะอึกสะอื้น ฝูงสัตว์น้อยใหญ่ได้เห็นและเข้ามาปลอบใจ สโนว์ไวท์ร้องเพลงและเล่นกับสัตว์เหล่านั้นจนรู้สึกดีขึ้น และสัตว์เหล่านั้นได้พาสโนว์ไวท์ไปหาที่พักแรมให้ด้วย

สัตว์ต่างๆ พาสโนว์ไวท์ไปที่กระท่อมกลางป่าซึ่งตอนนั้นไม่มีใครอยู่ สโนว์ไวท์เข้าไปในบ้าน เห็นสภาพรกและสกปรกมาก จึงช่วยกันกับสัตว์เหล่านั้นทำความสะอาด และเตรียมอาหารไว้ให้ จากนั้นจึงขึ้นไปชั้นบน สโนว์ไวท์เห็นเตียงเล็กๆ 7 เตียงจึงคิดว่าคงเป็นบ้านของเด็กกำพร้า 7 คน และด้วยความเหนื่อยอ่อน เธอจึงงีบหลับไปบนเตียงเหล่านั้น

เด็กกำพร้าที่สโนว์ไวท์คิดนั้นคือ คนแคระทั้ง 7 คนซึ่งขณะนี้กำลังทำงานที่เหมืองเพชร พลอยอย่างแข็งขัน เมื่อถึงเวลาเลิกงานก็เดินทางกลับบ้าน ร้องเพลง “ ไฮไฮ ” มาตลอดทาง เมื่อเดินทางมาใกล้บริเวณกระท่อมก็ตกใจที่เห็นไฟติดและมีควันจากปล่องไฟ เมื่อย่องเข้ามาดูพบว่า

บ้านสะอาดและสิ่งของทุกอย่างเป็นระเบียบก็ยิ่งแปลกใจและกลัวกันมากขึ้น จึงส่งน้องคนสุดท้องชื่อ ดอफी ขึ้นไปดูว่ามีใครหรืออะไรอยู่ข้างบน

ดอफीขึ้นไปเจอสนิไวท์ตอนหม่ผ้าปิดซีเกียจ มองเห็นคล้ายปีศาจร้าย ดอफीกลัวมาก จึงรีบวิ่งลงมา คนแคระที่เหลือทั้ง 6 ก็รีบวิ่งออกนอกบ้านชังดอफीไว้ ดอफीตั้งที่จับประตูหลุดไปชนเอาหม้อไหหล่นลงมาครอบตัวและวิ่งออกมานอกบ้าน คนแคระอื่นที่ดักรูมอยู่รวมติดอफीเพราะคิดว่าเป็นปีศาจตนนั้น

ทั้ง 7 กลับเข้าบ้านไปใหม่หวังจะจัดการตอนที่ปีศาจร้ายยังหลับ แต่เมื่อพบว่าเป็นสาวงามนอนหลับจึงไม่คิดทำร้าย สนิไวท์ตื่นขึ้นมาพบคนแคระ และทราบว่าเขาชื่อ ด็อก กรัมบี้ สนิซซี่ แสบบี้ เบ็ชฟูล สลิปบี้ และดอफी และเธอก็แนะนำตัวพร้อมทั้งขอยู่ด้วย ตอนแรกทุกคนกลัวราชีนิมาก เพราะรู้ว่าเป็นแม่มดมีฤทธิ์เดช แต่เพราะสงสารสนิไวท์มาก อีกทั้งสนิไวท์ก็บอกว่าจะช่วยดูแลบ้านและทำอาหารอร่อยๆ ให้ ทั้งหมดจึงตกลงให้อยู่ด้วย

ค่านันก่อนกินข้าว คนแคระทั้ง 7 ต้องไปชำระล้างมือและร่างกายก่อน มิฉะนั้นสนิไวท์จะไม่ให้กิน กรัมบี้ซึ่งไม่ชอบผู้หญิงไม่ยอมล้างมือ แต่ในที่สุดก็ถูกเพื่อนจับไปล้างจนได้ หลังจากกินข้าวเสร็จคนแคระเล่นดนตรี ร้องเพลง และเต้นรำเพื่อให้สนิไวท์มีความสุข และสนิไวท์ก็ได้เล่าเรื่องราวความรักและความฝันของเธอให้พวกเขาฟังด้วย

ก่อนนอนคืนนั้นสนิไวท์อธิษฐานขอให้ฝันที่จะพบเจ้าชายเป็นจริง ให้คนแคระมีความสุข และให้กรัมบี้ซึ่งไม่ค่อยชอบเธอรักเธอด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนที่คนแคระจะออกไปทำงานต่างเตือนสนิไวท์ว่าไม่ให้เปิดประตูรับใครหรืออะไรจากคนแปลกหน้าอย่างเด็ดขาด และให้ระวังตัวจากราชีนิ สนิไวท์รับปากและบอกว่าดูแลตัวเองได้ สนิไวท์จูบลากอวยพรทุกคน รวมทั้งกรัมบี้ซึ่งต่อหน้าทำเป็นไม่พอใจ แต่ที่จริงเขินอายและชอบใจ

ฝ่ายราชีนิ เมื่อรู้จากกระจกวิเศษว่า ข้างในกล่องเป็นหัวใจหนู และสนิไวท์ยังไม่ตาย ตอนนี้อาศัยอยู่กับพวกคนแคระทั้ง 7 ในป่า ราชีนิโกรธมาก รีบลงมาขึ้นได้ดินหาสูตรแปลงกายเป็นยายแก่ ทำแอปเปิ้ลอาบยาพิษร้ายแรงเดินทางไปล่อให้สนิไวท์ซึ่งอยู่บ้านคนเดียวกิน

เมื่อยายแก่ซึ่งเป็นราชินีปลอมตัวมาถึงกระท่อม ตอนแรกสโนว์ไวท์ตกใจ ผึ้งสัตว์เห็น
นกแร้ง 2 ตัวบินตามยายแก่มาก็รู้ว่าเป็นคนร้ายปลอมตัวมา ต่างเข้าไปจิกตียาย แต่สโนว์ไวท์ไม่รู้
จึงช่วยเหลือและพยายายแก่เข้าไปหาน้ำดื่มในบ้าน ยายแก่หลอกว่าจะตอบแทนคุณให้ด้วยผล
แอปเปิ้ลที่กัดแล้วจะสมปรารถนาในทุกประการ ไม่เว้นแม้แต่เรื่องความรักจากชายที่หมายปองอยู่

สัตว์ทั้งหลายรู้ว่าสโนว์ไวท์กำลังมีภัยจึงรีบวิ่งไปตามคนแคระมาช่วย ซึ่งกลับมาพบแม่มด
ออกมาจากบ้านพอดี คนแคระจึงวิ่งไล่ตามแม่มดไปถึงยอดผา ผนตกหนักและฟ้าผ่าลงมา
ทำให้แม่มดตกผาตาย

แม่มดสโนว์ไวท์จะกัดแอปเปิ้ลจนตายไปแล้ว แต่เธอก็ยังงอมอยู่จนคนแคระไม่อาจตัดใจฝัง
เธอได้ จึงทำโลงแก้วครอบเธอไว้ ทั้งคนแคระและสัตว์ทุกตัวต่างมาดูแลเธอเสมอ

เจ้าชายได้ยินเรื่องของสาวงามนอนในโลงแก้ว จึงเฝ้าเดินทางค้นหาเมื่อมาพบก็ได้จูบ
ริมฝีปากเธอ สโนว์ไวท์ตื่นฟื้นขึ้น เพราะจูบแรกแห่งรักจะสามารถคลายพิษจากมนต์นี้ได้ คนแคระ
ทุกคนและสัตว์ทุกตัวต่างดีใจมาก จากนั้นเจ้าชายได้พาสโนว์ไวท์ไปครองรักกันในปราสาทอย่าง
เป็นสุขนิรันดร์

เรื่องย่อของ เรื่องเงือกน้อยผจญภัย

[The Little Mermaid]

ใต้ทะเลลึกซึ่งเป็นอาณาจักรของเจ้าสมุทร คิงส์ ไตรตอน ผู้ดูแลและออกกฎหมายเงือก ทุกตัวขึ้นไปบนผิวน้ำหรือยุ่งเกี่ยวกับมนุษย์ แต่เงือกน้อย เอเรียล ลูกสาวที่รักตัวสุดท้องในบรรดา ลูกสาวทั้งเจ็ดของเจ้าสมุทรมันต้องการเป็นมนุษย์และหลงใหลในโลกบนพื้นดินมาก

วันหนึ่งที่มีงานเฉลิมฉลอง เงือกทุกตัวไปร่วมงานนี้ และเงือกน้อยต้องร้องเพลงในงานนี้ด้วย แต่เธอเผลอพลัดเปลี่ยวายเก็บสิ่งของของมนุษย์ในซากเรือจมกับปลาเนื้อเพื่อนรัก ฟลาวเดอร์ และนำของเหล่านั้นไปถามนกกางนวล สกเกตเติ้ล ว่าคืออะไรใช้ทำอะไร ซึ่งกว่าเธอจะนึกขึ้นได้ว่าต้องแสดงในงานก็สายเสียแล้ว

ปูน้อย เซบัสเตียน ผู้ประพันธ์เพลงประจำราชสำนัก ได้รับมอบหมายจากเจ้าสมุทรให้เฝ้าติดตามดูแลเงือกน้อย เนื่องจากเกรงว่าเธอจะประพุดิตัวเหลวไหลเช่นนี้อีก เมื่อปูรู้ว่าเงือกน้อยสะสมของจากแดนมนุษย์จึงเตือนว่าหากเสด็จพ่อทราบต้องโกรธ ขณะนั้นเรือลอยผ่านผิวน้ำมา เงือกน้อยจึงรีบว่ายน้ำขึ้นไปเกาะกาบเรือดู บนเรือมีงานเลี้ยงฉลองวันเกิดเจ้าชายซึ่งได้ของขวัญเป็นรูปปั้นของตนเองที่สง่างาม เงือกน้อยหลงรักเจ้าชายทันทีที่เห็น

ทันใดนั้นได้เกิดพายุใหญ่และทำให้เรือไฟไหม้ เจ้าชายกลับขึ้นไปช่วยหมาคูใจบนเรือใหญ่ที่ระเบิดขึ้น เงือกน้อยรีบว่ายน้ำเข้าไปช่วยเจ้าชายจากการจมน้ำ เธอร้องเพลงเสียงใสขณะเจ้าชายเริ่มฟื้นและรีบหลบไปเมื่อมีคนมา เจ้าชายเชื่อว่าผู้หญิงที่ช่วยเขานั้นมีตัวตนจริง

ปูบอกทุกตัวที่อยู่ในเหตุการณ์ว่าให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ แต่ตนเองเผลอบอกเจ้าสมุทรเอง เจ้าสมุทรโกรธมากและมาทำลายของสะสมของเงือกน้อยทุกอย่าง รวมถึงรูปปั้นเจ้าชายที่ปลานำมาให้เธอด้วย เพราะเจ้าสมุทรเชื่อว่าจะสามารถล้างความคิดของเธอได้ เงือกน้อยเสียใจมาก แต่ยังคงเชื่อในความคิดของตนเองและยังรักเจ้าชายอยู่

ปลาไหล 2 ตัว โพลีเซียมกับเจ็ดเซียม ลูกสมุนของ เออซูล่า ผีเสื้อสมุทรซึ่งถูกเนรเทศจากเจ้าสมุทรให้อยู่นอกอาณาจักรเพราะทำตัวไม่ดี เห็นได้โอกาสงามจึงหลอกล่อเงือกน้อยให้ไปหาเจ้านายตนให้ช่วยเหลือ ผีเสื้อสมุทรทำเป็นใจดี บอกว่าจะมอบขาให้เงือกน้อยเพื่อเธอจะได้ขึ้นไปหาเจ้าชายได้ แต่มีข้อแม้ว่าเงือกน้อยจะต้องทำให้เจ้าชายจูบเธอด้วยความรักภายในก่อน

พระอาทิตย์ตกดินวันที่ 3 มิฉะนั้นเธอจะต้องตกเป็นของผีเสื้อสมุทรตลอดไป และคำตอบแทนในงานนี้ คือ เสียงอันไพเราะของเงือกน้อย ปูและปลาที่ตามเงือกน้อยมารีบเตือนว่า “อย่า ! เอเรียล”

แต่เงือกน้อยรักเจ้าชายมากจึงยอมเซ็นสัญญากับผีเสื้อสมุทร เธอได้กลายเป็นคนสนใจเมื่อเจ้าชายมาพบเธอที่ริมหาด เขารู้สึกคุ้นแต่เมื่อรู้ว่าเธอเป็นไปจึงผิดหวัง คิดว่าไม่ใช่ผู้หญิงที่ช่วยเขาไว้ เพราะเจ้าชายประทับใจในเสียงของผู้หญิงคนนั้น ถึงกระนั้นเจ้าชายซึ่งคิดว่าเธอได้รับความเดือดร้อนมาได้พาเธอไปอยู่ที่ปราสาท

ที่ปราสาท หญิงรับใช้และทหารเฝ้าของเจ้าชายต่างดูแลเงือกน้อยอย่างดี วันรุ่งขึ้นเจ้าชายพาเธอไปเที่ยวในเมือง เพื่อนๆ ของเงือกน้อย โดยเฉพาะปูรวมถึงสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ได้ช่วยกันสร้างบรรยากาศจนทำให้ทั้งสองเกือบได้จูบกัน แต่ปลาไหล ลูกน้องของผีเสื้อสมุทรมาขัดขวางไว้

ผีเสื้อสมุทรเห็นว่าเงือกน้อยอาจทำได้สำเร็จจะหนีจากแผนที่เธอวางไว้ จึงรีบแปลงกายมาเป็นสาวงาม ไขก่ล่องเสียงของเงือกน้อยมาสะกดเจ้าชายให้ตกหลุมรักและรีบจัดงานแต่งงานกับหล่อนก่อนพระอาทิตย์ตกดินของวันที่ 3

เรือสมรสของเจ้าชายกับผีเสื้อสมุทรจำแลงออกจากท่าเรือไป เงือกน้อยนั่งเสียใจร้องให้อยูริมท่าเรือ จนกระทั่งนกนางนวลบินมาบอกว่าที่เจ้าสาวของเจ้าชายคือผีเสื้อสมุทร เพราะนกเห็นเงาของหล่อนสะท้อนในกระจก ปูจึงให้เงือกน้อยเกาะถังและให้ปลารีบลากเธอไปที่เรือสมรส ปูให้นกนางนวลบินไปตามสัตว์ทุกตัวมาช่วยหยุดพิธีสมรสไว้ และตนเองรีบไปบอกเจ้าสมุทร

นก ปลาโลมา ปลาดาว ต่างมาแกลังผีเสื้อสมุทรจำแลงจนหล่อนทำก่ล่องเสียงของเงือกน้อยตกแตกและเสียงนั้นจึงกลับคืนสู่เงือกน้อย เจ้าชายพ้นจากมนต์สะกด แต่สายเกินไปเพราะพระอาทิตย์ตกดินแล้ว ผีเสื้อสมุทรจึงลากเงือกน้อยที่กลับเป็นเงือกกลงไปได้ทะเล เจ้าสมุทรมาถึงแต่ไม่อาจลบล้างสัญญาที่เงือกน้อยทำได้ เจ้าสมุทรทนเห็นลูกสาวกลายเป็นต้องตกเป็นสัตว์เลี้ยงของผีเสื้อสมุทรไม่ได้จึงยอมเซ็นชื่อตนเองรับผิดตอบแทนเงือกน้อย เมื่อเงือกน้อยเห็นพ่อกลายเป็นเช่นนั้นจึงโกรธผีเสื้อสมุทรและตรงเข้าทำร้ายหล่อน เจ้าชายดำน้ามาช่วยเงือกน้อยด้วย ขณะต่อสู้กันผีเสื้อสมุทรยิงลำแสงจากคทาเจ้าสมุทรพลาดไปถูกลูกน้องของตนตาย

หล่อนโกรธมากจึงขยายตัวใหญ่ขึ้น บังคับคลื่นลมให้ปั่นป่วน และใช้อำนาจจากคทาจะทำร้ายเงือกน้อย แต่เจ้าชายขับเรือพุ่งเอาไม้แหลมแทงผีเสื้อสมุทรตาย

เจ้าสมุทรได้อำนาจคืนและเมื่อรู้ว่าเงือกน้อยรักเจ้าชายมาก เจ้าสมุทรจึงยอมมอบขาให้เธอ งานแต่งงานระหว่างเงือกน้อยกับเจ้าชายจัดขึ้นบนเรือ เจ้าสมุทร พี่สาวทั้งหก และเพื่อนรักทุกคนต่างมาร่วมงานแสดงความยินดีด้วย เจ้าสมุทรกระโดดขึ้นไปที่กัปเรือออกดูลูกสาว “ ลูกรักเสด็จพ่อ” เงือกน้อยกล่าว และเจ้าสมุทรได้เสกรุ่งงามเป็นของขวัญวันแต่งงานให้ทั้งคู่อยู่กันอย่างมีความสุข

เรื่องย่อ ของ เดอะ ไลอ้อน คิงส์ [The Lion King]

สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นมดตัวจิ๋วจนถึงช้างตัวใหญ่ล้วนแล้วแต่อยู่ในวัฏจักรแห่งชีวิต [Circle of Life] ด้วยกันทั้งสิ้น สิงโตเจ้าแห่งป่า มูฟาซา [Mufasa] และภรรยาสิงโตตัวเมีย ซาราบี [Sarabi] ก็เช่นกัน ในวันนี้ทั้งคู่ได้ทายาทลูกสิงโตผู้จะสืบต่อตำแหน่งเจ้าป่า นาม ซิมบ้า [Simba]

สัตว์ทั้งหลายได้มาร่วมยินดีกับครอบครัวมูฟาซา และโค้งคำนับซิมบ้าซึ่งถูกอุ้มอยู่ในมือของลิงบานูแสนฉลาด ราฟีกิ [Rafiki] มีเพียงน้องชายของมูฟาซา สการ์ [Scar] อาของซิมบ้าเท่านั้นที่ไม่ไปร่วมงานโดยอ้างว่าไม่ค่อยสบาย แต่แท้จริงแล้วมีความอิจฉาและต้องการเป็นเจ้าป่า

เวลาผ่านไป ซิมบ้าโตขึ้น เข้าวันหนึ่งมูฟาซาพาซิมบ้าไปที่หินผาตระหงาย [Pride Rock] แล้วกล่าวว่า “ ดูไว้ซิซิมบ้า ทุกสิ่งที่แสงตะวันส่องไปถึง คือ อาณาจักรของเรา ” แต่ซิมบ้าสงสัยถึงดินแดนแห่งเงามืด [Shadow Land] ซึ่งมูฟาซาก็เตือนว่า ไม่ใช่เขตแดนของเรา ห้ามไม่ให้เข้าไปเด็ดขาด และจากนั้นมูฟาซาได้พาซิมบ้าไปเดินเล่นพร้อมทั้งสอนการเป็นเจ้าป่าที่ดีให้

ต่อมา เมื่อซิมบ้าพบอัสการ์ จึงพูดคุยว่า สักวันตนจะได้เป็นเจ้าอาณาจักรทั้งหมด นอกจากดินแดนแห่งเงามืดเท่านั้น สการ์จึงหลอกว่ามีเพียงผู้กล้าหาญที่สุดเท่านั้นที่จะไปที่นั่นได้ เพราะสการ์รู้ว่าเมื่อซิมบ้าได้ฟังเช่นนี้ จะต้องผินคำสั่งพ่อแอบไปที่นั่นอย่างแน่นอน

เป็นอย่างไรที่สการ์ต้องการ ซิมบ้าชวนเพื่อนสาววัยเดียวกัน นาล่า [Nala] ไปถึงดินแดนต้องห้ามจนได้ แม้วานกแก้วเลขาของมูฟาซา ซาซุ [Zazu] จะตามห้ามปรามแล้วก็ตาม ที่นั่นทั้ง 3 พบโครงกระดูกช้างมากมายเพราะเป็นสุสานช้าง นอกจากนั้น ยังพบหมาใน [Hyenas] 3 ตัว คือ บันไซ เซนซี และเอด [Banzai Shenzi and Ed] ลูกสมุนของสการ์ซึ่งส่งมาฆ่าซิมบ้า ขณะที่ซิมบ้าและเพื่อนวิ่งหนีพวกหมาในนั้น ซิมบ้าได้ช่วยเหลือนาล่าที่เกือบโดนทำร้ายไว้ได้ แต่เมื่อวิ่งไปจนสุดมุมไม่มีทางหนีต่อ มูฟาซาได้มาถึงทันเวลาและไล่หมาในตัวร้ายไปได้

ในคำคืนนั้น มูฟาซาดุซิมบ้าที่ขัดขืนคำสั่ง ซิมบ้าแก้ตัวว่าเขาแค่อยากกล้าหาญเหมือนพ่อเท่านั้นจึงทำเช่นนี้ มูฟาซาสิ้นหัวก่อนบอกว่า การกล้าหาญไม่ใช่การหาเรื่องมาใส่ตน ซิมบ้ารืบทถามว่า “ พ่อครับ เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไปใช่ไหมครับ ” มูฟาซามองขึ้นไปบนดวงดาวที่พรายแสงและบอกซิมบ้าว่า บรรพบุรุษเจ้าป่าได้ดูแลเราผ่านดวงดาวเหล่านั้น เมื่อไรก็ตามที่ลูก

เดียวดาย จำไว้ว่าเจ้าป่าเหล่านั้นรวมทั้งพ่อด้วยจะคอยดูแลและชี้ทางเจ้าจากดวงดาวเสมอ

แม้สการ์จะโกรธหมาในที่ปล่อยให้ชิมบ้ารอดไปได้ แต่ให้อภัยและจะแบ่งอาหารให้ถ้าพวกมันช่วยทำให้เขาขึ้นเป็นเจ้าป่าได้ ดังนั้นสการ์จึงวางแผนล่อชิมบ้ารให้ไปรอบนแผ่นดินและสัญญาว่ามีอะไรน่าตื่นเต้นให้รอดู

สักครู่หนึ่ง ผุ่งกระทิงป่าจำนวนมากที่ถูกไล่ต้อนโดยเหล่าหมาในวิ่งลงมาจากหน้าผาตรงลงมาหาชิมบ้าร สการ์แกล้งวิ่งไปบอกมูฟาซาๆ จึงรีบวิ่งมาช่วยชิมบ้ารไว้ แต่เมื่อมูฟาซากระโดดเกาะหินผา สการ์ได้ตะปบขาหน้าของมูฟาซาและผลักเขาตกลงมายังเชิงผาข้างล่างซึ่งยังมี ผุ่งกระทิงป่าวิ่งอยู่ มูฟาซาจึงถูกผุ่งกระทิงป่าเหยียบตาย

ชิมบ้ารเสียใจและตกใจที่พ่อตายเพราะปกป้องตนไว้ สการ์กล่าวโทษว่า ชิมบ้ารเป็นสาเหตุที่ทำให้พ่อตายจึงควรรีบหนีไปก่อนทุกคนจะจับลงโทษ สการ์ให้ผุ่งหมาในตามฆ่าชิมบ้ารแต่ชิมบ้ารอดดงหนามหนีรอดไปนอนสลบอยู่กลางทะเลทราย

ตัวเมอร์กัท [Meerkat] ทิมมอน [Timon] กับ หมูป่าอ้วนใจดี พุมบา [Pumbaa] มาพบชิมบ้ารและช่วยเลี้ยงไว้จนชิมบ้ารเติบโตใหญ่ขึ้นมาอย่างมีความสุข

ชิมบ้ารพยายามลืมอดีตและเชื่อตามที่ทิมมอนสอนว่า “อย่ากังวลเรื่องใดๆ” [Hakuna Matata] แต่ในคืนหนึ่งที่ฟ้ากระจ่าง ดวงดาวซึ่งทอแสงทำให้ชิมบ้ารคิดถึงเจ้าป่าองค์ก่อนๆ และคิดถึงพ่อ...มูฟาซา

วันหนึ่งชิมบ้ารได้พบกับนาล่าซึ่งเป็นโตเป็นสิงโตสาว และเล่าว่าสการ์เป็นเจ้าป่าที่โหดร้ายร่วมมือกับพวกหมาใน ดินแดนแห่งแล้งเหมือนต้องสาป และสัตว์รอดอยาก เธอต้องการให้ชิมบ้ารกลับไปเพื่อทวงสิทธิในการเป็นเจ้าป่าคืนจากสการ์ แต่ชิมบ้ารปฏิเสธที่จะกลับไปทวงอำนาจคืนเพราะเขาอยากลืมอดีตที่คิดว่าตนเป็นคนฆ่าพ่อ

ในคืนนั้น ราฟีกิ ลิงบาบูนที่แสนฉลาดมาพบชิมบ้ารและกระตุ้นให้เขาคิดกลับไปยึดอำนาจคืนจากสการ์ในฐานะทายาทของมูฟาซาได้

ชิมบ้ำ นาล่า ทิมมอน และพุมบา ร่วมกันต่อสู้กับสการ์และเหล่าหมาไน เมื่อชิมบ้ำกลับมาพบว่าแม่ของเขาถูกสการ์ตบหน้าเพราะเอ่ยถึงชื่อมูฟาซา ชิมบ้ำโกรธและบอกให้สการ์คืนตำแหน่งเจ้าป่า แต่สการ์พุดถึงการที่ชิมบ้ำทำให้พ่อตาย ชิมบ้ำปฏิเสธและเดินถอยหลังไปจนพลาดท่าเกาะอยู่ริมขอบหิน เกือบตกเหว สการ์จึงสารภาพว่าเป็นเขาเอง ไม่ใช่ชิมบ้ำที่ฆ่ามูฟาซา

เมื่อชิมบ้ำได้ฟังเช่นนั้นจึงเกิดแรงแค้น ผูกพอกหมาไนกับฝูงสิงโตจึงต่อสู้กัน สการ์แอบหนีเอาตัวรอดแต่ชิมบ้ำเห็นและตามไป สการ์คิดว่าเขาต้องแพ้ชิมบ้ำอย่างแน่นอนหากสู้กัน สการ์จึงกล่าวโทษว่าหมาไนเป็นศัตรู ชิมบ้ำปล่อยสการ์ให้ไปจากอาณาจักร เพราะคิดว่าเป็นญาติกันจึงไม่ต้องการทำร้าย แต่สการ์ลอบปิดถ่านไฟเข้าตาชิมบ้ำ ทั้งคู่จึงต่อสู้กัน ชิมบ้ำผลักสการ์ตกลงไปในหุบหมาไนที่หิวโซซึ่งจัดการแค้นสการ์ที่ปล่อยให้พวกตนอดอยากและใส่ความพวกตน

เมื่อสการ์ถึงจุดจบและชิมบ้ำขึ้นเป็นเจ้าป่าอย่างสมศักดิ์ศรีแล้ว ชิมบ้ำกับนาล่าได้ให้กำเนิดทายาท สัตว์น้อยใหญ่มาร่วมฉลองยินดี และวัฏจักรแห่งชีวิตที่ไม่สิ้นสุดก็เริ่มต้นอีกครั้ง

ประวัติผู้เขียน

นางสาว จุฑามาศ สุกิจจานนท์ สำเร็จการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2536 จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่คณะนิเทศศาสตร์ สาขาการสื่อสารมวลชน ในปีการศึกษา 2538 ขณะศึกษาได้รับคัดเลือกจากสมาคม YMCA ให้เป็นผู้นำเยาวชนค่ายฤดูร้อน ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในโครงการ ICCP เมื่อเดือนมิถุนายน - สิงหาคม พ.ศ. 2539 และเป็นตัวแทนเยาวชนไทยจาก สยช. ในโครงการแลกเปลี่ยนเยาวชนค่ายฤดูหนาว ที่ประเทศเกาหลีใต้ เมื่อวันที่ 15 - 21 ธันวาคม พ.ศ. 2539

